

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2016. gada 26. oktobrī*

Apelācija — Konkurence — Valsts atbalsts — Atbalsts, ko Francijas Republika sniegusi France Télécom — France Télécom nodarbināto valsts ierēdņu pensiju finansēšanas veida reforma — Valstij no France Télécom pienākošās kompensācijas samazinājums — Lēmums, ar ko atbalsts ir atzīts par saderīgu ar iekšējo tirgu saskaņā ar zināmiem nosacījumiem — Atbalsta jēdziens — Ekonomiskās priekšrocības jēdziens — Selektivitāte — Konkurences skārums — Faktu sagrozišana — Pamatojuma nesniegšana — Pamatojuma aizstāšana

Lieta C-211/15 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2015. gada 6. maijā iesniedza

Orange, sākotnēji *France Télécom*, Parīze (Francija) (pārstāvji – *S. Hautbourg* un *S. Cochard-Quesson*, advokats)

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībiece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *B. Stromsky* un *L. Flynn*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja *R. Silva de Lapuerta* [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši *E. Regan* [*E. Regan*], *A. Arabadžijevs* [*A. Arabadžiev*] (referents), *K. G. Fernlunds* [*C. G. Fernlund*] un *S. Rodins* [*S. Rodin*],

ģenerālvokāts *N. Vāls* [*N. Wahl*],

sekretāre *V. Džakobo-Peironnēla* [*V. Giacobbo-Peyronnel*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 3. decembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 4. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1. Apelācijas sūdzībā *Orange* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2015. gada 26. februāra spriedumu *Orange/Komisija* (T-385/12, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2015:117), kurā tika noraidīta tās prasība atcelt Komisijas 2011. gada 20. decembra Lēmumu 2012/540/ES par valsts atbalstu C 25/08 (ex NN 23/08) – *France Télécom* piesaistīto valsts ierēdņu pensiju finansēšanas veida reforma, ko Francijas Republika īstenojusi par labu *France Télécom* (OV 2012, L 279, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”).

Tiesvedības priekšvēsture

2. Tiesvedības priekšvēsture pārsūdzētā sprieduma 1.–19. punktā īsumā ir izklāstīta šādi:
 1. Pasākumi, kas ir šīs lietas priekšmets, ir 1996. gadā ieviestās izmaiņas toreiz par *France Télécom* dēvētās prasītājas *Orange* veikto izmaksu shēmā, ciktāl tā attiecas uz pensiju izmaksām tās ierēdņa statusā esošajiem darbiniekiem.
 2. Šajā shēmā, kas tika iedibināta 1990. gadā, kad *France Télécom* tika izveidota kā no valsts administrācijas nošķirts uzņēmums, piemērojot Francijas 1990. gada 2. jūlija *loi n°90-568, du 2 juillet 1990, relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications* [Likumu Nr. 90-568 par pasta un telekomunikāciju sabiedriskā pakalpojuma organizēšanu] (1990. gada 8. jūlija *JORF*, 8069. lpp.; turpmāk tekstā – “1990. gada likums”), tika veikti grozījumi ar 1996. gada 26. jūlija *loi n°96-660, du 26 juillet 1996, relative à l'entreprise nationale France Télécom* [Likumu Nr. 96-660 par valsts uzņēmumu *France Télécom*] (1996. gada 26. jūlija *JORF*, 11398. lpp.; turpmāk tekstā – “1996. gada likums”). Jaunā shēma tika ieviesta, pirmkārt, sakarā ar *France Télécom* pārveidi par akciju sabiedrību, kā arī tās kotēšanu biržā un aizvien lielāku kapitāldaļu nodošanu publiskajā piedāvājumā un, otrkārt, sakarā ar to, ka konkurencei pilnībā tika atvērti Francijā un citās Eiropas Savienības dalībvalstīs esošie tirgi, kuros tā darbojās.
 3. Saistībā ar pienākumiem attiecībā uz valsts ierēdņa statusā esošo darbinieku sociālās apdrošināšanas maksājumu finansējumu ar 1996. gada likumu tika veikti grozījumi attiecībā uz kompensāciju, ko 1990. gada likuma 30. pantā *France Télécom* bija uzdots iemaksāt Valsts kasē šo ierēdņu pensiju aprēķināšanai un maksāšanai, kuru veic valsts (turpmāk tekstā – “strīdīgais pasākums”).
 4. 1990. gada likumā bija paredzēts, ka *France Télécom* ir pienākums kā kompensāciju par šiem ierēdņiem piešķirto pensiju aprēķināšanu un maksāšanu iemaksāt Valsts kasē no darbinieka algas ieturēto summu, kuras likme ir noteikta *code des pensions civiles et militaires de retraite français* [Francijas civilā un militārā dienesta vecuma pensiju kodeksa] L. 61. pantā, un papildiemaksu, kas ļauj pilnībā segt šiem pensijā aizgājušajiem darbiniekiem piešķirto un piešķiramo pensiju izmaksas.
 5. *France Télécom* piedalījās arī tā dēvētajās “kompensācijas” un “papildkompensācijas” shēmās, kurās paredzēti pārvedumi, lai nodrošinātu līdzsvaru ar citu valsts iestāžu ierēdņu pensijas shēmām.
 6. Ar 1996. gada likumu tika izdarīti grozījumi attiecībā uz 1990. gada likuma 30. pantā paredzēto kompensāciju saskaņā ar turpmāk izklāstītajiem noteikumiem. Pirmkārt, *France Télécom* bija pienākums samaksāt no darbinieka algas veikto ieturējumu, kura summa salīdzinājumā ar 1990. gada likumu palika nemainīga. Otrkārt, tai tika uzliktas “no saistībām atbrīvojošu darba devēja iemaksu” saistības, kas aizstāja agrākās darba devēja iemaksas. Šī jaunā iemaksa bija balstīta uz “taisnīgas konkurences likmi”, kas savukārt bija balstīta uz darba samaksai piemērojamo obligāto sociālās apdrošināšanas un nodokļu maksājumu līmeņa izlīdzināšanu starp *France Télécom* un pārējiem telekomunikāciju nozares uzņēmumiem, uz kuriem attiecas vispārīgie sociālā nodrošinājuma noteikumi saistībā ar riskiem, kas ir kopīgi privāttiesiskajiem darbiniekiem un valsts ierēdņiem, un neieklājot riskus, kas privāto tiesību darbiniekiem un valsts ierēdņiem nav kopīgi

(konkrēti, bezdarbu un darbinieku prasības uzņēmuma sanācijas vai likvidēšanas gadījumā). Treškārt, *France Télécom* ar 1996. gada 31. decembra *loi n° 96 1181, du 31 décembre 1996, portant loi de finances pour 1997* [Likumu Nr. 96-1181 par 1997. gada budžetu] (1996. gada 31. decembra *JORF*, 19490. lpp.) tika uzlikts pienākums veikt “vienreizēju ārkārtas iemaksu” 37,5 miljardu Francijas franku (atbilst EUR 5,7 miljardiem) apmērā. Šajā pēdējā iemaksā bija iekļauta, pirmkārt, ikgadējo uzkrājumu summa (EUR 3,6 miljardi), ko *France Télécom* bija veidojusi līdz 1996. gadam, lai varētu segt paredzētās ierēdņu turpmākās pensiju izmaksas, un, otrkārt, papildsumma (EUR 2,1 miljards).

7. Turklāt ar 1996. gada likumu *France Télécom* tika izslēgta no kompensācijas un papildkompensācijas shēmu piemērošanas jomas.

[..]

9. Ar 2008. gada 20. maija vēstuli Komisija informēja Francijas Republiku par savu lēmumu saistībā ar attiecīgo atbalstu uzsākt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru (turpmāk tekstā – “lēmums par procedūras uzsākšanu”). Francijas Republika iesniedza savus apsvērumus 2008. gada 18. jūlijā.

[..]

12. 2011. gada 20. decembrī Komisija pieņēma [apstrīdēto] lēmumu, ar kuru attiecīgo atbalstu tā atzina par saderīgu ar kopējo tirgu saskaņā ar zināmiem nosacījumiem.
13. [Apstrīdētajā] lēmumā Komisija secināja, ka strīdīgais pasākums ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
14. Konkrēti jautājumā par ekonomiskās priekšrocības novērtējumu Komisija konstatēja, ka ar strīdīgo pasākumu *France Télécom* tiek piešķirta ekonomiska priekšrocība, nosakot Francijas valstij jaunas un būtiskas izmaksas, lai varētu veikt *France Télécom* ierēdņiem piešķirto pensiju aprēķināšanu un maksāšanu, samazinot kompensāciju, kuru *France Télécom* iepriekš bija maksājusi.
15. Šajā sakarā Komisija, pirmkārt, [apstrīdētā] lēmuma preambulas 105. apsvērumā aprēķināja attiecīgā atbalsta summu kā ikgadēju starpību starp kompensāciju, kuru veido darba devēja no saistībām atbrīvojošā iemaksa, ko *France Télécom* maksā saskaņā ar 1996. gada likumu, un maksājumiem, kurus tā būtu veikusi saskaņā ar 1990. gada likumu, un, otrkārt, [apstrīdētā] lēmuma preambulas 113. apsvērumā tā pauda uzskatu, ka vienreizējās ārkārtas iemaksas samaksa ir samazinājusi *France Télécom* labā sniegtā atbalsta apmēru.
16. Tāpat Komisija arī konstatēja, ka strīdīgais pasākums ir selektīvs, jo tas attiecas tikai uz *France Télécom* un rada vai var radīt konkurences izkropļojumus, jo ar to *France Télécom* tika sniegts grāmatvedības bilances atvieglojums, kas tai ļauj izvērsties Francijas un citu dalībvalstu tirgos, kuri pakāpeniski tiek atvērti konkurencei.
17. Pēc tam Komisija izvērtēja strīdīgā pasākuma saderību ar iekšējo tirgu LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunkta izpratnē un secināja, ka tas neatbilst samērīguma principam, jo ar to nav iespējams nodrošināt konkurences apstākļu izlīdzināšanu. Pēc Komisijas domām, finanšu kompensācija, kas *France Télécom* ir jāmaksā valstij, netiek izlīdzināta ar visiem sociālās apdrošināšanas maksājumiem, kas *France Télécom* konkurentiem ir jāmaksā no uzņēmuma budžeta.
18. Tādējādi Komisija konstatēja, ka, lai atbilstu LESD 107. panta 3. punktā paredzētajam kopīgu interešu kritērijam un lai attiecīgais atbalsts būtu saderīgs ar iekšējo tirgu, no saistībām atbrīvojošā darba devēja iemaksa, ko maksā *France Télécom*, ir jāaprēķina un jāiekasē tā, lai izlīdzinātu visu algai piemērojamo obligāto nodokļu un sociālās apdrošināšanas maksājumu līmeni

starp *France Télécom* un citiem uzņēmumiem, kuri darbojas telekomunikāciju nozarē un uz kuriem attiecas sociālā nodrošinājuma vispārējās tiesības, ņemot vērā arī riskus, kas nav kopīgi privāttiesiskajiem darbiniekiem un *France Télécom* nodarbinātajiem ierēdņiem. Šī iemaksa ir jāiekasē no *France Télécom*, sākot no dienas, kad vienreizējās ārkārtas iemaksas summas, kas tikušas kapitalizētas ar diskonta likmi, kura šajā gadījumā piemērojama saskaņā ar Komisijas paziņojumu par atsauces likmes un diskonta likmes noteikšanas metodi (OV 1996, C 232, 10. lpp.; turpmāk tekstā – “paziņojums par atsauces likmēm”), būtu bijušas vienādas ar iemaksu un izmaksu summu, kas *France Télécom* būtu bijusi jāmaksā saskaņā ar 1990. gada likuma 30. pantu.

19. [Apstrīdētā] lēmuma rezolutīvā daļa ir formulēta šādi:

“1. pants

Valsts atbalsts, kurš radies, samazinot kompensāciju, kas jāmaksā valstij par saskaņā ar civilo un militāro vecuma pensiju kodeksu *France Télécom* ierēdņiem piešķirto pensiju norēķinu un izmaksu, piemērojot [1996. gada likumu], ar kuru groza [1990. gada likumu], ir saderīgs ar iekšējo tirgu, ievērojot 2. pantā paredzētos nosacījumus.

2. pants

No saistībām atbrīvojošo darba devēja iemaksu, kas *France Télécom* jāmaksā saskaņā ar [1990. gada likuma] 30. panta [c) punktu], aprēķina un iekasē tā, lai izlīdzinātu visu algai piemērojamo obligāto nodokļu un sociālo maksājumu līmeni starp *France Télécom* un citiem uzņēmumiem, kas darbojas telekomunikāciju nozarē un uz kuriem attiecas sociālo maksājumu vispārējās tiesības.

Lai izpildītu šo nosacījumu, Francijas Republika vēlākais septiņu mēnešu laikā no šā lēmuma paziņošanas dienas:

- a) groza [1990. gada likuma] 30. pantu un normatīvos un cita veida aktus, kas pieņemti tā īstenošanai, tā, lai aprēķina bāze un no saistībām atbrīvojošās darba devēja iemaksas, kas jāmaksā *France Télécom*, iekasēšana neaprobežotos vienīgi ar riskiem, kuri ir kopīgi privāto tiesību darbiniekiem un valsts ierēdņiem, bet iekļautu arī riskus, kuri nav kopīgi;
- b) sākot no dienas, kad ārkārtas iemaksas, kas noteikta saskaņā ar [1996. gada likumu], summas, kuras kapitalizētas ar diskonta likmi, kura šajā gadījumā piemērojama saskaņā ar [paziņojumu par atsauces likmēm], ir vienādas ar iemaksu un izmaksu summu, kuru *France Télécom* būtu jāturpina maksāt saskaņā ar [1990. gada likuma] 30. pantu tā sākotnējā redakcijā, no saistībām atbrīvojošu darba devēja iemaksu, kas aprēķināta saskaņā ar iepriekš a) apakšpunktā izklāstītajiem nosacījumiem, ņemot vērā riskus, kuri ir kopīgi un nav kopīgi privāto tiesību darbiniekiem un valsts ierēdņiem.

[..]”

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 3 Ar 2012. gada 22. augustā Vispārējās tiesas kancelejā iesniegto prasības pieteikumu *Orange* cēla prasību par apstrīdētā lēmuma atcelšanu.
- 4 Prasības pamatojumam *Orange* izvirzīja četrus pamatus, no kuriem pirmais bija par kļūdām tiesību piemērošanā un acīmredzamām kļūdām vērtējumā, kā arī pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, ciktāl Komisija strīdīgo pasākumu ir uzskatījusi par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 5 Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa prasību noraidīja pilnībā un piesprieda *Orange* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 6 *Orange* lūdz Tiesu:
 - atcelt pārsūdzēto spriedumu un apstrīdēto lēmumu;
 - pakārtoti - atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā;
 - piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 7 Komisija lūdz Tiesu:
 - noraidīt apelācijas sūdzību un
 - piespriest *Orange* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par lūgumu atkārtoti sākt mutvārdu procesu

- 8 Pēc tam, kad tika pasludināts Vispārējās tiesas 2016. gada 14. jūlija spriedums Vācija/Komisija (T-143/12, EU:T:2016:406), 2016. gada 26. jūlijā *Orange* Tiesas kancelejā iesniedza dokumentu, kurā lūdza atkārtoti sākt mutvārdu procesu.
- 9 Šā lūguma pamatošanai *Orange* apgalvo būtībā, ka tas, ko jautājumā par selektīvas ekonomiskas priekšrocības esamību Vispārējā tiesa secina pārsūdzētajā spriedumā, esot nesavietojams ar to, ko tā secina minētajā 2016. gada 14. jūlija spriedumā, un ka tā pamatā esošie juridiskie apsvērumi esot tieši attiecināmi uz šīs apelācijas sūdzības pirmā un otrā pamata izvērtējumu.
- 10 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši Reglamenta 83. pantam Tiesa jebkurā brīdī, uzklusējusi ģenerālvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas sākšanu vai atkārtotu sākšanu, tostarp tad, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai ja kāds lietas dalībnieks pēc šīs daļas pabeigšanas iesniedz ziņas par jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz Tiesas nolēmumu (spriedums, 2016. gada 22. jūnijs, *DK Recycling und Roheisen/Komisija*, C-540/14 P, EU:C:2016:469, 28. punkts).
- 11 Šajā gadījumā tas tā nav. Proti, Tiesa, uzklusējusi ģenerālvokātu, uzskata, ka tās rīcībā ir visa lietas izspriešanai vajadzīgā informācija un ka lieta nav jāizskata, ņemot vērā kādu jaunu faktu, kam var būt izšķiroša ietekme uz tās nolēmumu, vai argumentu, kas tajā nav ticis apspriests.
- 12 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, Tiesa uzskata, ka tiesvedības mutvārdu daļa nav atkārtoti jāsāk.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu: kļūdas tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, vērtējot strīdīgā pasākuma kvalificēšanu par valsts atbalstu

Par pirmo daļu: kļūdas tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, vērtējot priekšrocības esamību

– Lietas dalībnieku argumenti

- 13 Pirmkārt, *Orange* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā uzskatīdama, ka strīdīgā pasākuma it kā kompensējošais raksturs neliedz to kvalificēt par valsts atbalstu tāpēc, ka tikai tad, ja attiecīgā valsts iejaukšanās ir jāuzskata par kompensāciju atlīdzībai par pakalpojumiem, kas saskaņā ar Tiesas 2003. gada 24. jūlija spriedumā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) iedibinātajiem kritērijiem sniegti sabiedrisko pakalpojumu saistību pildīšanas kontekstā, šim pasākumam nav piemērojams LESD 107. panta 1. punkts.
- 14 Proti, pretēji tam, kā uzskata Vispārējā tiesa, 2011. gada 9. jūnija spriedumā *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija (C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368) 97. punktā Tiesa neesot izslēgusi, ka sava kompensējošā rakstura dēļ par valsts atbalstu nebūtu atzīstami ne tikai ar sabiedrisko pakalpojumu saistību pildīšanas kontekstā sniegtajiem pakalpojumiem saistītie pasākumi, bet arī kādi citi.
- 15 Otrkārt, *Orange* uzskata, ka Vispārējās tiesas vērtējums esot pretrunā 2006. gada 23. marta spriedumam *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197), kurā Tiesa nospriedusi, ka atkāpe no Itālijas vispārējo tiesību regulējuma neatbilst valsts atbalsta jēdzienam tāpēc, ka likums, kurā vienīgi novērsts, ka kāda uzņēmuma budžets tiek apgrūtināts ar kādu maksājumu, kura parasti nebūtu bijis, šim uzņēmumam nepiešķir kādu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 16 Pirmkārt, pretēji tam, kā Vispārējā tiesa uzskata pārsūdzētā sprieduma 38.–41. punktā, nekas no 2006. gada 23. marta spriedumā *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) teiktā neļaujot aprobežot šīs judikatūras piemērojamību attiecībā tikai uz t.s. "divējādas atkāpes" shēmām, proti, shēmām, kurās tālab, lai izvairītos no tā, ka atbalsta saņēmēja budžets tiktu apgrūtināts ar maksājumu, kas normālā situācijā neeksistētu, ir paredzēta atkāpe, ar ko domāts neitralizēt kādu agrāku atkāpi no vispārējās tiesībās noteiktā regulējuma.
- 17 Otrkārt, *Orange* uzsver, ka 1990. gada likumā *France Télécom* esot uzlikts pienākums, kura tās konkurentiem nebija un kurš tādējādi bija ārkārtējs apgrūtinājums minētās judikatūras izpratnē, kas tika novērsts ar 1996. gada likumu.
- 18 Treškārt, *Orange* apgalvo, ka pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa kā atsaucis sistēmu, pēc kuras nosakāma ar 1996. gada likumu piešķirtās priekšrocības esamība, esot izmantojusi sākotnējo shēmu, kas *France Télécom* ierēdņiem bija piemērota saskaņā ar 1990. gada likumu.
- 19 *Orange* paskaidro, ka 1996. gada likuma mērķis esot bijis uz *France Télécom* attiecināt vispārējo tiesisko regulējumu jautājumā par to, kā finansējamas šajā sabiedrībā nodarbināto valsts ierēdņu pensijas, un ka, ievērojot šo mērķi, atsaucis sistēmai esot izmantojama tā shēma, kas bija piemērojama konkurējošajiem uzņēmumiem jautājumā par iemaksām, kuras tiem kā darba devējiem jāveic sava personāla pensijām.

- 20 Tāpēc, *Orange* ieskatā, Vispārējā tiesa, atzīdama par pareizu Komisijas izmantoto atsauces sistēmu, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.
- 21 Komisija apstrīd *Orange* argumentāciju.
- Tiesas vērtējums
- 22 Uzreiz jānorāda, ka pirmā pamata pirmās daļas otrajā un trešajā argumentā, kas atreferēti šā sprieduma 15.–20. punktā, *Orange* apgalvo, ka Francijas valsts, pieņemdamā 1996. gada likumu, tai neesot sniegusi nekādu ekonomisku priekšrocību. Šīs pirmās daļas pirmajā argumentā, kas atreferēts šā sprieduma 13. un 14. punktā, šī sabiedrība apgalvo, ka, pat ja arī pieņemtu, ka ar šo likumu tika piešķirta priekšrocība, ar šo priekšrocību esot vienīgi izlīdzināts strukturāli neizdevīgākais stāvoklis, kādā ar 1990. gada likumu ieviestās shēmas dēļ tā esot atradusies salīdzinājumā ar saviem konkurentiem, un tāpēc šī priekšrocība nebūtu pamats, lai konstatētu valsts atbalstu.
- 23 Jautājumā par ekonomiskas priekšrocības neesamību *Orange* Vispārējā tiesā argumentēja, ka no 2006. gada 23. marta sprieduma *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) izriet, ka likums, kurā vienīgi novērsts, ka kāda uzņēmuma budžets tiek apgrūtināts ar kādām izmaksām, kuru parastos apstākļos nebūtu bijis, šim uzņēmumam nepiešķir kādu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- 24 Turklāt Vispārējā tiesā *Orange* apgalvoja, ka Komisijas izvēle jautājumā par atsauces sistēmu, pēc kuras noskaidrojama ekonomiskas priekšrocības esamība vai neesamība, proti, tai izvēloties shēmu, kas *France Télécom* bija piemērojama saskaņā ar 1990. gada likumu, nevis shēmu, kas bija piemērojama ar to konkurējošajiem uzņēmumiem, esot juridiski kļūdaina un acīmredzami kļūdaina vērtējumā.
- 25 Pārsūdzētā sprieduma 38.–41. punktā Vispārējā tiesa šo uz 2006. gada 23. marta spriedumu *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) balstīto argumentāciju noraida, uzskatot, ka šī judikatūra ir piemērojama attiecībā tikai uz t.s. “divējādas atkāpes” shēmām, proti, shēmām, kurās tālab, lai novērstu to, ka atbalsta saņēmēja budžets tiek apgrūtināts ar maksājumu, kas normālā situācijā neeksistētu, ir paredzēta atkāpe, ar kuru domāts neitralizēt kādu agrāku atkāpi no vispārējās tiesībās noteiktā regulējuma, kas šajā gadījumā, gan tā neesot bijis.
- 26 Taču šajā vērtējumā nav kļūdu tiesību piemērošanā, kuras *Orange* apgalvo šīs daļas otrajā argumentā.
- 27 Šajā ziņā jānorāda 2006. gada 23. marta sprieduma *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) 46.–48. punktā Tiesa nosprieda, ka par priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē nav uzskatāms valsts tiesiskais regulējums, kas neparedz priekšrocību nedz kādas sabiedrības akcionāriem, nedz pašai šai sabiedrībai, jo tajā vienīgi novērsts, ka tās budžets tiek apgrūtināts ar kādu maksājumu, kura parastos apstākļos nebūtu bijis, un tādējādi vienīgi reglamentētas īpašas tiesības, neparedzot mazināt izmaksas, kas šai sabiedrībai parasti būtu jāsedz.
- 28 Jāuzsver – kā savu secinājumu 42. punktā norāda arī ģenerālvokāts – ka 2006. gada 23. marta spriedumā *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) aplūkotā situācija bija īpatnēja ar to, ka attiecīgā valsts pasākuma rezultātā tika neitralizētas kādas atkāpi no vispārējās tiesībās paredzētās kārtības paredzošas shēmas sekas.
- 29 Taču šoreiz, pārsūdzētā sprieduma 41. punktā brīvi izvērtējot faktus, Vispārējā tiesa konstatē, ka *France Télécom* ierēdņu pensiju shēma ir juridiski atšķirīga un skaidri nodalīta no privāttiesiski nodarbinātajiem darbiniekiem piemērojamās shēmas. No šā apstākļa tā secina, ka pēdējā no šīm shēmām nav tā, kas parasti piemērojama *France Télécom* ierēdņiem, un tāpēc ar 1996. gada likumu nav nedz noņemts ārkārtējs apgrūtinājums šā uzņēmuma budžetam, nedz veikta atgriešanās pie parastās kārtības.

- 30 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa juridiski nekļūdiņās, pārsūdzētā sprieduma 41. punktā nospriežot, ka “nav iespējams secināt, kā [to darījusi] prasītāja, ka ar strīdīgo pasākumu bij[a] domāts novērst, ka *France Télécom* rodas kādas izmaksas, kādu parastos apstākļos [2006. gada 23. marta sprieduma *Enirisorse* (C-237/04, EU:C:2006:197) izpratnē] tās budžetam [nebūtu bijis]”.
- 31 Līdz ar to šīs daļas otrais arguments ir jānoraida kā nepamatots.
- 32 Runājot par pirmās daļas trešo argumentu jautājumā par atsaucis sistēmas izvēli, jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 37. punktā Vispārējā tiesa uzskata, ka, mazinot ar 1990. gada likumu ieviestos sociālās apdrošināšanas maksājumus, 1996. gada likums principā rada priekšrocību *France Télécom*.
- 33 Turklāt, kā atgādināts šā sprieduma 29. punktā, pārsūdzētā sprieduma 41. punktā Vispārējā tiesa konstatē, ka ierēdņu pensiju shēma ir juridiski atšķirīga un skaidri nodalīta no shēmas, kas piemērojama tādiem privāttiesiski nodarbinātajiem darbiniekiem kā *France Télécom* konkurentu darbiniekiem, un ka ar 1990. gada likumu nav ieviesta nekāda atkāpju shēma, jo iemaksas ierēdņu pensijām līdz tam nebija veicamas parastajā pensiju iemaksu kārtībā.
- 34 Šādi Vispārējā tiesa noraida *Orange* argumentāciju, ka Komisija esot izmantojusi kļūdainu atsaucis sistēmu, lai noteiktu ekonomiskas priekšrocības esamību vai neesamību.
- 35 Taču šīs daļas trešajā argumentā, kas atreferēts šā sprieduma 18.–20. punktā, *Orange* – kā pareizi norāda Komisija – neapstrīd pārsūdzētā sprieduma 37. punktā rodamo vērtējumu un vienīgi pārmet Vispārējai tiesai, ka tālab, lai noteiktu pareizo atsaucis sistēmu, tā neesot ņēmusi vērā mērķus, kādiem Francijas valsts pieņēma 1996. gada likumu.
- 36 Proti, *Orange* būtībā apgalvo, ka 1996. gada likuma mērķis esot bijis atjaunot vispārīgo tiesību nosacījumus attiecībā uz veidu, kādā finansējamas *France Télécom* nodarbināto ierēdņu pensijas, un tādējādi šo sabiedrību nostādīt situācijā, kas būtu identiska tās konkurentu situācijai. Gan tāpēc, gan arī ievērojot šā 1996. gada likuma mērķus, “parastā” situācija, kas būtu jāņem vērā, lai noteiktu, vai ar minēto likumu tika novērsts parasts vai ārkārtējs apgrūtinājums, esot privāttiesiska saimnieciskās darbības subjekta situācija.
- 37 Tādējādi *Orange* argumentācija neļauj Tiesai pārbaudīt, vai Vispārējā tiesa, noraidīdama šīs sabiedrības iebildumu par to, ka Komisija kļūdaini izvēlējusies atsaucis sistēmu, ir pieļāvusi kādas citas kļūdas tiesību piemērošanā, izņemot to, kas saistīta ar Francijas valsts mērķu neņemšanu vērā.
- 38 Taču šajā ziņā jāatgādina Tiesas pastāvīgās judikatūras atziņa, ka LESD 107. panta 1. punktā valsts iejaukšanās pasākumi netiek nošķirti atkarībā no to iemesliem vai mērķiem, bet gan tiek definēti atbilstoši to sekām (spriedums, 2011. gada 9. jūnijs, *Comitato “Venezia vuole vivere”* u.c./Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 39 Tādējādi šīs daļas trešais arguments ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.
- 40 Runājot par pirmās daļas pirmo argumentu par strukturāli neizdevīgākas situācijas izlīdzināšanu, ir jānorāda, ka pirmajā instancē *Orange* balstījās uz Vispārējās tiesas 2004. gada 16. marta spriedumu *Danske Busvognmænd*/Komisija (T-157/01, EU:T:2004:76) un 2008. gada 28. novembra spriedumu *Hotel Cipriani* u.c./Komisija (T-254/00, T-270/00 un T-277/00, EU:T:2008:537), lai apgalvotu, ka valsts atbalsts nav priekšrocība, kas radīta, novēršot no kāda atkāpju regulējuma izrietošus papildu apgrūtinājumus, kuru nav konkurējošajiem uzņēmumiem. Proti, tās ieskatā, strukturāli neizdevīgākas situācijas izlīdzināšana var liegt pasākumu kvalificēt par valsts atbalstu arī kādās citās īpašās situācijās, ne tikai vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojuma gadījumos.

- 41 Pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā Vispārējā tiesa šo argumentāciju noraida, uzskatot, ka, pat ja pieņemtu, ka šajā lietā piešķirtā maksājumu samazinājuma kompensējošais raksturs ir pierādīts, tas tik un tā neļautu liegt kvalificēt šo pasākumu par valsts atbalstu.
- 42 Šajā ziņā tā norāda, ka no Tiesas judikatūras, konkrēti, 2011. gada 9. jūnija sprieduma *Comitato "Venezia vuole vivere"* u.c./Komisija (C-71/09 P, C-73/09 P un C-76/09 P, EU:C:2011:368) 90.–92. punkta izriet, ka tikai tik lielā mērā, cik attiecīgā valsts iejaukšanās ir jāuzskata par kompensāciju atlīdzībai par pakalpojumiem, ko sniedz uzņēmumi, kuriem ir uzticēti vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumi, pildot sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības atbilstoši kritērijiem, ko Tiesa iedibinājusi ar 2003. gada 24. jūlija spriedumu *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415), šim pasākumam nav piemērojams LESD 107. panta 1. punkts.
- 43 Taču šajos vērtējumos nav šīs daļas pirmajā argumentā *Orange* apgalvotās kļūdas tiesību piemērošanā.
- 44 Proti, jākonstatē, ka līdz šim vienīgā Tiesas judikatūrā atzītā hipotēze, kurā ekonomiskas priekšrocības sniegšanas konstatēšanas rezultātā attiecīgais pasākums var arī nebūt kvalificējams par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ir tad, kad valsts iejaukšanās ir atlīdzība par pakalpojumiem, ko sniedz uzņēmumi, kuriem ir uzticēti vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumi, pildot sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības atbilstoši kritērijiem, kas iedibināti ar 2003. gada 24. jūlija spriedumu *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415).
- 45 Tāpēc Vispārējā tiesa pareizi uzskata, ka šajā lietā *Orange* nevarēja no šā sprieduma 40. punktā minētajiem Vispārējās tiesas spriedumiem gūt kādu derīgu argumentu, lai pierādītu, ka attiecīgais pasākums var būt nekvalificējams par valsts atbalstu tāpēc, ka ar to tiek izlīdzināta strukturāli neizdevīgāka situācija.
- 46 No tā izriet, ka šīs daļas pirmais arguments jānoraida kā nepamatots.
- 47 Ievērojot iepriekš izklāstītos apsvērumus, pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro pamatu: kļūdas tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, vērtējot strīdīgā pasākuma selektīvu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 48 *Orange* uzskata, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 52. un 53. punktā nospriežot, ka strīdīgais pasākums ir selektīvs, jo attiecas tikai uz *Orange*.
- 49 Tā uzskata, ka individuāls pasākums ir selektīvs tikai tad, ja konkrētam uzņēmumam ar to tiek sagādāta kāda priekšrocība salīdzinājumā ar citiem uzņēmumiem, kas ir salīdzināmā faktiskā un tiesiskā situācijā. Šajā ziņā *Orange* piesauc 2012. gada 29. marta spriedumu *3M Italia* (C-417/10, EU:C:2012:184, 40. punkts) un 2015. gada 16. aprīļa spriedumu, *Trapeza Eurobank Ergasias* (C-690/13, EU:C:2015:235, 28. punkts).
- 50 Proti, tā kā pasākuma selektīvam ir vajadzīgs, lai priekšrocības tiktu sadalītas nevienlīdzīgi starp kādiem salīdzināmā faktiskā un tiesiskā situācijā esošiem uzņēmumiem, vērtējumu nevarot veikt, nesalīdzinot šādā situācijā esošos subjektus.
- 51 Taču, tā kā Komisija bija secinājusi, ka nav citu uzņēmumu, kas būtu iekļaujami tās izraudzītajā atsauces sistēmā, *Orange* uzskata, ka Vispārējā tiesa nevar aprobežoties ar prezumēšanu, ka selektīva kritērijs ir izpildīts, ņemot vērā strīdīgā pasākuma *ad hoc* iedabu.

52 Komisija apstrīd *Orange* argumentāciju.

– Tiesas vērtējums

53 Pārsūdzētā sprieduma 52. un 53. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka 1996. gada likums attiecas vienīgi uz *France Télécom*, un tāpēc to uzskatīja par selektīvu. Vispārējās tiesas ieskatā, kritērijs, saskaņā ar kuru labuma guvējs ir jāsalīdzina ar citiem subjektiem, kas, ievērojot pasākuma mērķi, atrodas salīdzināmā faktiskā un tiesiskā situācijā, ir iederīgs un pamatots, vērtējot tādu pasākumu selektīvu, kuri iespējami var tikt piemēroti vispārīgi, un tāpēc tas ir nevietā tad, ja, kā šajā lietā, ir jāvērtē tāda *ad hoc* pasākuma selektīvums, kurš attiecas tikai uz vienu vienīgu uzņēmumu un ar kuru domāts mainīt kādus šim uzņēmumam specifiski piemītošus tā konkurētspēju ierobežojošus aspektus.

54 Tā kā šie vērtējumi – kā savu secinājumu 66.–72. punktā norāda arī ģenerāladvokāts – ir saskanīgi ar Tiesas šajā jautājumā esošo judikatūru (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 4. jūnijs, Komisija/*MOL*, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. punkts), tajos nav rodama neviena juridiska kļūda un tāpēc šī daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par trešo daļu: kļūdas tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, vērtējot konkurences skāruma kritēriju

– Lietas dalībnieku argumenti

55 *Orange* pārmet, ka Vispārējā tiesa – pārsūdzētā sprieduma 63. un 64. punktā atzīstot, ka ietekmes uz konkurenci kritērijs ir izpildīts, jo ar strīdīgā pasākuma rezultātā atbrīvotajiem finanšu līdzekļiem varēja tikt veicināta *Orange* darbības izvēršana nesen konkurencei atvērtajos tirgos, un ka šī sabiedrība esot pati atzinusi, ka minētais pasākums bija jāveic, lai ļautu tai piedalīties konkurences attīstīšanā, – esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā un neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu.

56 *Orange* ieskatā, lai arī ar abiem šiem aspektiem būtu apliecināms, ka strīdīgajam pasākumam, ar kuru nodrošināta patiesa konkurence, bija pozitīva ietekme uz konkurenci, ar tiem vēl neesot pietiekami, lai Vispārējā tiesa secinātu, ka minētais pasākums bija tāds, kas kropļo vai varētu kropļot konkurenci.

57 Ja Vispārējā tiesa būtu pilnīgi pārbaudījusi vērtējumus, balstoties uz kuriem Komisija uzskata, ka konkurences skaršanas kritērijs ir izpildīts, tā būtu varējusi secināt, ka šādu pret konkurenci vērstu seku esamība nav pienācīgi konstatēta, jo izraudzītājā atsauces sistēmā bija iekļauta tikai *Orange*, un ka Komisija ir atzinusi, ka strīdīgais pasākums bija jāveic, lai nodrošinātu patiesu konkurenci tirgū, kas pakāpeniski tiek atvērts konkurencei.

58 Komisija apstrīd *Orange* argumentāciju.

– Tiesas vērtējums

59 Pārsūdzētā sprieduma 63. un 64. punktā Vispārējā tiesa noraida šā sprieduma 57. punktā atreferēto *Orange* argumentāciju, uzskatot vispirms, ka ar strīdīgā pasākuma rezultātā atbrīvotajiem finanšu līdzekļiem varēja tikt veicināta *France Télécom* darbības izvēršana konkurencei nesen atvērtajos tirgos Francijā un citās dalībvalstīs.

60 Pēc tam Vispārējā tiesa norāda, ka *Orange* pati ir atzinusi, ka strīdīgais pasākums ir zīmīgi ietekmējis konkurenci, atzīstot, ka tas esot bijis jāveic, lai ļautu tai piedalīties konkurences attīstīšanā.

- 61 Visbeidzot Vispārējā tiesa uzskata, ka apstākļi, vai strīdīgais pasākums bija vai nebija vajadzīgs, lai ļautu *France Télécom* tikt galā ar savu apgalvoto konkurētspējas kavēkli, ir būtisks saistībā nevis ar nosacījumu par konkurences kropļošanu, bet gan ar nosacījumu par priekšrocību, un ka tas ir iztirzāts pirmajā instancē izvirzītā pirmā pamata pirmās daļas kontekstā.
- 62 Tāpēc, pirmkārt, – kā savu secinājumu 75. punktā norāda arī ģenerāladvokāts – pārsūdzētajā spriedumā ir skaidri izklāstīti iemesli, kāpēc Vispārējā tiesa atzīst par pareizu Komisijas vērtējumu jautājumā par konkurences kropļošanas kritēriju.
- 63 Tāpēc, tā kā sniegtais pamatojums atbilstoši pastāvīgajai Tiesas judikatūrai ļauj ieinteresētajām personām uzzināt pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un sniedz Tiesai pietiekamu informāciju, lai tā varētu veikt savu pārbaudi apelācijas ietvaros, iebildums par to, ka pārsūdzētajā spriedumā neesot pietiekami norādīts pamatojums, ir jānoraida.
- 64 Otrkārt, jāatgādina, ka Komisijai ir nevis jāpierāda atbalsta faktiska ietekme uz tirdzniecību starp dalībvalstīm un faktiska konkurences izkropļošana, bet gan tikai jāpārbauda, vai šis atbalsts var ietekmēt šo tirdzniecību un kropļot konkurenci (spriedums, 2011. gada 8. septembris, Komisija/Nīderlande, C-279/08 P, EU:C:2011:551, 131. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 65 Šajā ziņā apstākļi, ka kāda no tautsaimniecības nozarēm tiek liberalizēta Savienības līmenī, var liecināt par atbalsta faktisku vai iespējamu ietekmi uz konkurenci, kā arī par tā ietekmi uz tirdzniecību starp dalībvalstīm (spriedums, 2009. gada 30. aprīlis, Komisija/Itālija un *Wam*, C-494/06 P, EU:C:2009:272, 53. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 66 Jautājumā par konkurences kropļošanas nosacījumu ir jānorāda, ka atbalsts, ar ko ir paredzēts uzņēmumu atbrīvot no izmaksām, kuras tam parasti būtu jāsedz saistībā ar ikdienas pārvaldību vai parastu darbību, principā rada konkurences apstākļu izkropļojumu (spriedums, 2009. gada 30. aprīlis, Komisija/Itālija un *Wam*, C-494/06 P, EU:C:2009:272, 54. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 67 Šajā lietā pārsūdzētā sprieduma 61. punktā Vispārējā tiesa norāda, ka no apstrīdētā lēmuma preambulas 114.–116. apsvēruma izriet, ka ar 1996. gada likumu *Orange* rīcībā gan bija, gan tiek nodots vairāk finanšu līdzekļu darbībai tirgos, kuros tā aktīvi darbojas, ka telekomunikāciju pakalpojumu tirgi, kuros *Orange* mēdza darboties un joprojām darbojas visā Francijas teritorijā un citās dalībvalstīs, ir tikuši pakāpeniski atvērti konkurencei un ka šie abi aspekti tai ir atvieglojuši darbības izvēršanu konkurencei jaunatvērtajos citu dalībvalstu tirgos.
- 68 Taču šo *Orange* neapstrīdēto konstatējumu gaismā Vispārējā tiesa varēja, nepieļaujot kļūdu tiesību piemērošanā, par pareizu atzīt Komisijas vērtējumu, ka strīdīgais pasākums bija spējīgs kropļot konkurenci.
- 69 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, pirmā pamata trešā daļa un tādējādi šis pamats kopumā ir jānoraida.

Par otro pamatu: kļūdas tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, vērtējot strīdīgā pasākuma saderīgumu ar iekšējo tirgu

Par pirmo daļu: faktu sagrozīšana un pamatojuma norādīšanas pienākuma neizpilde, ko Vispārējā tiesa izdarījusi, vērtējot vienreizējās ārkārtas iemaksas mērķi

– Lietas dalībnieku argumenti

- 70 *Orange* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi tai norādītos faktus un neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 93. un 94. punktā atzīdama, ka 1996. gada likuma formulējumam nav pretrunā Komisijas interpretācija, ka vienreizējā ārkārtas iemaksa ir nevis sociālās apdrošināšanas maksājums, bet gan paredzēta citiem mērķiem un ka tādējādi Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka risku, kas nav kopīgi, neņemšana vērā no saistībām atbrīvojošajā darba devēja iemaksā nevar tikt atsvērta ar minēto iemaksu.
- 71 Proti, pretēji tam, kā uzskata Vispārējā tiesa, vienreizējā ārkārtas iemaksa esot *Orange* sociālās apdrošināšanas maksājums, jo 1996. gada likuma 30. panta redakcijā ir paredzēts, ka šo iemaksu maksā “kā atlīdzību par valsts veikto tās nodarbinātajiem ierēdņiem piešķirto pensiju aprēķināšanu un maksāšanu”.
- 72 Komisija apstrīd *Orange* argumentāciju.

– Tiesas vērtējums

- 73 Pārsūdzētā sprieduma 93. un 94. punktā Vispārējā tiesa uzskata, ka 1996. gada likuma formulējumam nav pretrunā Komisijas interpretācija, ka vienreizējā ārkārtas iemaksa ir nevis sociālās apdrošināšanas maksājums kā darba devēju no saistībām atbrīvojoša iemaksa, bet gan paredzēts citiem mērķiem, un no tā secina, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, nedz pārsniegusi savas rīcības brīvības robežas, uzskatīdama, ka risku, kas nav kopīgi, neņemšana vērā no saistībām atbrīvojošajā darba devēja iemaksā, nevar tikt atsvērta ar vienreizējo ārkārtas iemaksu.
- 74 Šis vērtējums ir balstīts uz minētā sprieduma 92. punktā izdarīto konstatējumu, ka “no 1990. gada likuma, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar 1996. gada likumu, 30. panta c) un d) punkta redakcijas, lasot tos kopsakarā, izriet, ka no saistībām atbrīvojošā darba devēja iemaksa tika paredzēta tālab, lai “izlīdzinātu visu darba samaksai piemērojamo obligāto sociālās apdrošināšanas un nodokļu maksājumu līmeni” starp *France Télécom* un tās konkurentiem, savukārt jautājumā par vienreizējās ārkārtas iemaksas mērķi šajās tiesību normās nav nekas teikts”.
- 75 Tāpēc, pirmkārt, – kā savu secinājumu 86. punktā norāda arī ģenerāladvokāts – pārsūdzētajā spriedumā ir skaidri izklāstīti iemesli, kāpēc Vispārējā tiesa noraida *Orange* prasījumus.
- 76 Tāpēc tā kā sniegtais pamatojums atbilstoši pastāvīgajai Tiesas judikatūrai ļauj ieinteresētajām personām uzzināt pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un sniedz Tiesai pietiekamu informāciju, lai tā varētu veikt savu pārbaudi apelācijas ietvaros, iebildums par to, ka pārsūdzētajā spriedumā neesot pietiekami norādīts pamatojums, ir jānoraida.
- 77 Otrkārt, – kā savu secinājumu 85. punktā norāda arī ģenerāladvokāts – šā sprieduma 71. punktā atreferētais arguments nespēj atspēkot pārsūdzētā sprieduma 92. punktā konstatēto. Šajos nosacījumos jākonstatē, ka apgalvotā sagrozīšana acīmredzami neizriet no lietas materiāliem un ar savu argumentāciju *Orange* tāpat patiesībā lūdz Tiesu no jauna izvērtēt faktus un pierādījumus, ko darīt savukārt nav Tiesas kompetencē.

- 78 No tā izriet, ka arguments par 1996. gada likuma sagrozīšanu ir jānoraida kā acīmredzami nepamatots.
- 79 Līdz ar to pirmā daļa ir jānoraida kā vispār nepamatota.

Par otro daļu: pamatojuma norādīšanas pienākuma neizpilde, Vispārējai tiesai vērtējot “*La Poste precedentu*”

– Lietas dalībnieku argumenti

- 80 Otrajā pamatā *Orange* apgalvo, ka Vispārējā tiesa neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 99.–101. punktā tikai atkārtodama Komisijas vērtējumus un neanalizējama *Orange* izvirzītos argumentus, lai konstatētu šo vērtējumu kļūdainumu. Turklāt Vispārēja tiesa neesot izskatījusi pārējos *Orange* argumentus, ar kuriem bija domāts pierādīt, ka Komisijai nebija pamata aplūkot ar *France Télécom* saistīto ierēdņu pensiju reformu citādāk nekā ar *La Poste* saistīto ierēdņu pensiju reformu.
- 81 Komisija apstrīd *Orange* argumentāciju.

– Tiesas vērtējums

- 82 Šajā ziņā – kā savu secinājumu 90.–93. punktā norāda arī ģenerāladvokāts – pārsūdzētā sprieduma 99.–101. punktā rodamos apsvērumus Vispārējā tiesa izklāstījusi vienīgi pilnīguma labad. Tāpēc *Orange* apelācijā izmantotā argumentācija ir neefektīva, jo, pat ja tā būtu pamatota, tās dēļ pārsūdzētais spriedums vēl nebūtu atceļams.
- 83 No minētā izriet, ka otrā pamata otrā daļa un līdz ar to šis pamats kopumā ir jānoraida kā vispār nepamatoti.

Par trešo pamatu: kļūdas tiesību piemērošanā, ko Vispārējā tiesa esot pieļāvusi, vērtējot laikposmu, kurā atbalsts tiek neutralizēts ar vienreizējās ārkārtas iemaksas palīdzību

Lietas dalībnieku argumenti

- 84 *Orange* uzskata, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus un veikusi pamatojuma aizstāšanu, pārsūdzētā sprieduma 107. un 108. punktā uzskatot kompensācijas un papildkompensācijas maksājumu atcelšanu par apstrīdētā lēmuma 1. pantā konstatētā atbalsta daļu, lai gan šā lēmuma preambulas 119. apsvērumā Komisija vienīgi secinājusi, ka šā pasākuma būtība ir samazināt kompensāciju, kuru veido darba devēja iemaksa, neminot kompensācijas un papildkompensācijas maksājumus.
- 85 *Orange* piebilst, ka kompensācijas un papildkompensācijas maksājumus parasti sedz nevis tiešā veidā uzņēmumi, bet gan tikai paši pensiju fondi. Tāpēc nekas neesot ļāvis Vispārējai tiesai uzskatīt, ka ar 1990. gada likumu ieviestā shēma radīja parastas izmaksas un ka tāpēc ar 1996. gada likumu šis uzņēmums ticis atbrīvots no izmaksām, kas parasti sedzamas no tā budžeta.
- 86 Komisija apstrīd *Orange* argumentāciju.

Tiesas vērtējums

- 87 Pārsūdzētā sprieduma 107. punktā Vispārējā tiesa konstatē, ka “diemžēl [apstrīdētā] lēmuma preambulas 119. apsvērumā, kurā ir ietverts secinājums par atbalsta esamību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, [vienīgi] norādīts, ka atbalsta būtība ir samazināt “kompensāciju, kuru veido darba devēja iemaksa”, neminot kompensācijas un papildkompensācijas maksājumus”.
- 88 Tomēr pārsūdzētā sprieduma 108. punktā Vispārējā tiesa uzskata, ka “jāatzīst, ka gan no [apstrīdētā] lēmuma konteksta, gan no tā 1. panta izriet, ka, pēc Komisijas domām, atbalsta būtība ir samazināt kompensāciju, ko prasītāja bija maksājusi iepriekš, un tātad noteikti ietver visus maksājumus, ko prasītāja veikusi līdz strīdīgā pasākuma spēkā stāšanās brīdim”.
- 89 Šis vērtējums tika pamatots ar šādiem pārsūdzētā sprieduma 104.–106. punktā izklāstītajiem apsvērumiem:
- “104. Šajā lietā jāatzīst, ka [apstrīdētā] lēmuma 1. pantā valsts atbalsts ir definēts kā tas, kurš “radies, samazinot kompensāciju, kas jāmaksā valstij par saskaņā ar civilo un militāro vecuma pensiju kodeksu *France Télécom* ierēdņiem piešķirto pensiju norēķinu un izmaksu, piemērojot [1996. gada likumu], ar kuru groza [1990. gada likumu]”.
105. [Apstrīdētā] lēmuma preambulas 105. apsvērumā Komisija paskaidro, ka attiecīgā atbalsta apmēru var aprēķināt “kā ikgadēju starpību starp kompensāciju, kuru veido darba devēja no saistībām atbrīvojošā iemaksa, ko *France Télécom* maksā valstij, un maksājumiem, kas norādīti 1. tabulā un kurus tas būtu veicis saskaņā ar 1990. gada likumu, ja tas nebūtu grozīts, atskaitot 1997. gadā veikto vienreizējo iemaksu”. Taču no [apstrīdētā] lēmuma preambulas 18. apsvērumā esošās tabulas izriet, ka kompensācijas un papildkompensācijas maksājumi ir iekļauti maksājumos, ko prasītāja ir maksājusi valstij laikā no 1991. gada līdz 1996. gadam.
106. Tāpēc Komisija ir norādījusi, ka kompensācijas un papildkompensācijas maksājumi ir ietverti saskaņā ar 1990. gada likumu maksātās atlīdzības aprēķinā un ka valsts atbalsts ticis definēts un aprēķināts kā ar 1996. gada likumu izdarītais šis atlīdzības samazinājums.”
- 90 Tādējādi jākonstatē, ka, šādi argumentējama, Vispārējā tiesa nebūt nav aizstājusi apstrīdētajā lēmumā izklāstīto argumentāciju ar savējo, bet gan vienīgi šo lēmumu interpretējusi paša tā satura gaismā. Turklāt, pretēji tam, ko apgalvo *Orange*, šajā interpretācijā ir rūpīgi atspoguļotas minētā lēmuma pretrunas, tās nesagrozot.
- 91 Līdz ar to trešais pamats ir jānoraida kā vispār nepamatots.
- 92 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 93 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 94 Atbilstoši tā paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.
- 95 Tā kā *Orange* spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi piespriet tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, *Orange* jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) **apelācijas sūdzību noraidīt;**
- 2) ***Orange* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]